

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 35

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. γρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουυιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς
Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

— Πορέψτε, ἔλαρα τὴν συγκατάθεσιν . . . (Σελ. 227).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὸ βλέμμα του εἶχε διαρκῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὄργανοπαίκτη, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του, ἵνα ἴδῃ τί ἐκεῖ ἐκρυπτεν. Ὁ Κρασκοκανάτας ἐν διαχύσει διατελὼν οὐδὲν ἠνόησεν.

Ὁ Βατρὲν παρετήρει αὐτούς.

Ἰδίως δὲ τὸν Ἀλσατὸν ἠτένιζεν ὡς εἰ ὑπῆρχε συνενόησις μεταξύ των.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Ἀλσατὸς ἀπῆντα εἰς τὸ βλέμμα του διὰ πονηροῦ μειδιάματος.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν διαφορῶν μαχῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀναμνήσεων, οἱ δύο συνδυαζόμενες ἐφθασαν εἰς ἐκυστηρεῦσεις.

Πρῶτος ἤρξατο ὁ Ἀλσατιανός, διηγηθεὶς ὅτι ἀπώλεσε πρὸ πολλοῦ τὴν μητέρα του.

Εἰς τοῦτο ὁ Ζανζὸτ ἀπήντησεν ὅτι ἔχει ἔτι τὴν ἰδικήν του.

— Καὶ τί ἐπαγγέλμα ἔχεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλσατὸς ;

— Παίζω τὸ ὄργανον... Δὲν φταίω ἐγώ... ἀφοῦ ἔχασα τὸ χέρι μου, ἤμουν ἱκανὸς δι' ἄλλην ἐργασίαν ;...

— Καὶ ἀπὸ πότε κατοικεῖς ἐδῶ ; Δὲν ἔχεις πολὺν καιρὸν.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ; τί σὲ μέλει ;

— Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ξενοδόχος· μὰ ἀλήθεια, δὲν μὲ μέλει.

Ὁ Ζανζὸτ συνέλαβεν αἰφνης ἀόριστον ὑπόνοιαν.

Ἐν τῇ ὁλονὲν αὐξανούσῃ μέθῃ λάμψις λογικοῦ ἀπήστραψεν. Ἐνόμισεν ὅτι εἶδε συνενουμένους διὰ νευμάτων τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν Ἀλσατὸν.

— "Ε! ἔ! ἐψιθύρισεν... ἂν μοῦ παίξουν κάμμιάν... Σατανᾶ, εἶμαι εἰς τὸ κέφι !..

Ἡγέρθη τῆς τραπέζης, τοιοῦτο ὅμως ἦν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ οἴνου, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του... καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδράνου του.

Ἡ λάμψις τοῦ λογικοῦ εἶχε σβεσθῇ. Ἡ μέθη κατίσχυε.

— Προσφέρω μιὰν μπουτίλια ἀκόμη... εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Ἀφοῦ τρατάρεις δὲν λέγω ὅχι... Μὰ ἄκουσε, κύρ Ἀντώνη, καλὸ εἶναι τὸ κρασί σου, ὅχι ὅμως ἂν ἐκεῖνο ποῦ ἔπινα μιὰ φορὰν εἰς ἓνα σπῆτι ἐδῶ πλησίον.

— "Α! ἔ! τί κρασί ἦτο αὐτό... Κρασκοκανάτα, εἶπεν ὁ Ἀλσατὸς.

Ὁ Ζανζὸτ ἀκούσας τὴν λέξιν Κρασκοκανάτα προφερομένην ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἐξεπλάγη.

Δευτέραν ἤδη φορὰν ἐγεννᾶτο ὑπόνοια ἐν τῷ νῷ του.

— Κρασκοκανάτα ;... Μὲ γνωρίζεις ;...

Ποῖος σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά μου ;

Ὁ ἐργάτης ἤρξατο γελῶν.

— Νά, ὁ ξενοδόχος σὲ ἐφώναξε πρὸ ὀλίγου μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὰ τὴν πίστιν μου,

ὠραῖο... παρανόμι... σημαίνει χαρούμενον ἄνθρωπον ποῦ ἀγαπᾷ τὸ γλέντι καὶ τὸ κρασί.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Βεβαίωτατος.

— Λοιπὸν δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἶπω.

— Καὶ εἶπες πῶς ἐπῆς ὠραῖο κρασί εἰς ἓνα σπῆτι ἐδῶ πλησίον.

— Ναί, ἓνα κρασί πλέον γέρικο ἀπὸ λόγου σου, ἓνα κρασί τῆς ἡλικίας μου.

— Ἀδύνατον !

— Ὅπως σοῦ λέγω εἶναι.

— Καὶ ποῦ ἐπῆς αὐτὸ τὸ λαμπρὸ κρασί ;

— Εἰς τοῦ κυρίου Βωφόρτ ἐδῶ πλησίον.

— Καὶ τί ἔκαμνες εἰς τοῦ κυρίου Βωφόρτ ;

— Ἦμουν...

Ἀλλ' ὁ Κρασκοκανάτας τρίτην ἤδη φορὰν εἰσώπησεν. Οἱ τρεμκλείοντες καὶ βεβαρημένοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πρὸς ὃν ἐξεμυστηρεῖτο.

— "Α! νά, εἶπε, δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε.

— Εἶναι λοιπὸν μυστικόν ;... Αὐτὸς ὁ Βωφόρτ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποῦ τὸν κατηγοροῦν διὰ φόνον ;

— Ἐεῦρεῖς ὅλα τὰ νέα βλέπω, τοῦ λόγου σου ποῦ μόλις ἤλθες εἰς τὸν τόπον μας.

— Ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτό. Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν τὸν κύριον Βωφόρτ ;

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ τὸν γνωρίζω... καθὼς καὶ τὸν κύριον Δαγκέρ...

— Τὸν κύριον Δαγκέρ ;... εἶναι ὁ σύντροφός του, ἀλήθεια ;

— Ναί, σύντροφός του καὶ φίλος του.

— Καὶ κατοικοῦν μαζύ ;

— Νά, εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι ποῦ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ τὴν ἡμέρα... "Α! ἦτονε πολὺ ἄρρωστος ὁ κύριος Δαγκέρ καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ γιατρός Γεράρδος... Νά ἓνας καλὸς γιατρός· ἓνας πολὺ προσεκτικός. Καὶ τί λαμπρὸς ἄνθρωπος... καλός, ἔχει ἀγαθὴ καρδιά, σὲ κατηγορεῖ...

— Λοιπὸν γνωρίζεις ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Κρέιλ ;

— Ὡ! ναί... περισσότερο ἀπὸ ὅλους ὅμως γνωρίζω τὸν κύριον Γεράρδον... ὁ ὁποῖός μοῦ ἐμπιστεύεται πολλὰς φορὰς ταῖς δουλιαῖς του... καὶ μοῦ ζητεῖ καὶ συμβουλήν.

— Ἀπὸ σέ ; χωρατεύεις ;

— Χωρατεύω ; Νά ἔχθες ἀκόμη, ἀλλὰ σούτ, σιωπῇ...

— Μπᾶ! σὺ ἓνας ἐπαίτης δίδεις συμβουλὰς εἰς ἓνα ἱατρόν... ψεῦτη, Κρασκοκανάτα...

— Σοῦ λέγω ἐχθές τὸ πρῶτ'...

Ὁ Ἀλσατὸς προσεῖχεν. Ἀλλ' ὁ Κρασκοκανάτας δὲν ἐξεμυστηρεῖτο. Μ' ὅλην τὴν μέθην του, ἡσθάνετο ἐνδόμυχον φόβον... Ἡγέρθη τῆς τραπέζης καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ἐπῆς ἄρκετὰ καὶ εἶπα πολλὰ· εἶπε.

— Ἐλα, ἓνα ποτηράκι ἀκόμη.

— Εὐχαριστῶ. Ἐπῆς πολὺ.

— Τότε δὲν ἀξίζεις τὸ παρανόμι Κρασκοκανάτας.

— Ἀς εἶναι, μὰ δὲν θὰ πῶ οὔτε μιὰ ρουφιά.

— Ἐχεις μικρὸ στομάχι.

Ὁ Ζανζὸτ διηυθύνθη κλονιζόμενος πρὸς

τὴν θύραν πεπεισμένος ὅτι ὁ καθαρὸς ἄνθρωπος αὐτόν. Τὸυναντίον ὅμως, ἔπασσε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδράνου.

— Θεέ μου, θεέ μου, ἐψιθύρισε... μήπως κοιμηθῶ ;

Καὶ καταβλῶν προσπάθειαν ἠγέρθη.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὁ Ἀλσατὸς παρετήρει αὐτόν. Ἐψιθύρισε :

— Πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ ! τὸ θέλω ! δὲν μοὶ εἶπε τίποτε ἀκόμη.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἐστράφη πρὸς αὐτόν μειδιῶν.

— Εἶμαι καλῆτερα... "Α! τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρὺ. Μὰ εἶμαι καλῆτερα, σοῦ ξαναλέγω.

— Λοιπὸν ἄς πιεῦμε ἓνα ποτηράκι.

— Μονάχα νερό... τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα μεγάλο ποτήρι νερό... διψῶ.

— Πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω ὁροσερό...

— Εὐχαριστῶ· εἶσαι καλός.

Ὁ ἐργάτης εἰσῆλθεν. Εἶπε δὲ χαμηλὸφῶνως τῷ Βατρὲν :

— Γέμισε ἓν ποτήριον κίρσχ.

Ὁ ξενοδόχος ὑπήκουσεν.

Ὁ Ἀλσατὸς κρατῶν τὸ ποτήριον ἐπὰνῆλθε παρὰ τῷ Κρασκοκανάτα.

— Νά, εἶπε, πῆ· ἐγὼ δὲν καταλαμβάνω πῶς εἰμπορεῖ κάνεις νὰ πίνη νερό.

Ὁ Ζανζὸτ κατέπιε τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ περιεχόμενον ἀπνευστί.

Αἰφνης ὅμως κατασυντρίβει τὸ ποτήριον ἐπὶ τοῦ ἐδράνου καὶ ἀνεφώνησε μετὰ φρίκης :

— "Α! σκέψου... ἦτον κίρσχ !

— Καὶ τώρα νομίζω, ἐψιθύρισεν ὁ ἐργάτης ὅτι θὰ ἐμέθυσε τελείως.

Ὁ τάλας ὄργανοπαίκτης τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων εὐρέως ἀνοικτούς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ὀρθίος. Ἡτένιζεν ἔντρομον τὸν ἐργάτην, ὅστις ἐμεῖδία αὐτῷ. Ἡ χεὶρ αὐτοῦ διὰ βιαίας κινήσεως ἀπέσπασε τὸν τράχηλον τοῦ ὑποκαμίσου του.

Κατέπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ ἐδράνου· ἐζήτησε στήριγμα καὶ μὴ εὐρὼν τοιοῦτο ἐκυλίσθη χαμαί.

Ἐκεῖ ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Αἱ! Κρασκοκανάτα δὲν θὰ κοιμηθῇς!...

Ὁ ὄργανοπαίκτης δὲν ἀπῆντησεν.

Ὁ Ἀλσατὸς ἔκυψεν, ἐκίνησεν αὐτόν καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν ἀνεγείρῃ.

Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Ζανζὸτ ἔκειτο ἀδρανῆς ὅμοιος πρὸς πτώμα.

— "Α! ὑπερέβην τὴν δόσιν, εἶπεν, ἰδοὺ αὐτὸς μεθυμένος καὶ ἀναίσθητος... Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ὁμιλήσῃ πλέον... Τί ἀτυχία... Κύριε Βατρὲν, βοήθησόν με νὰ τὸν μεταφέρω εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Θὰ σκάσῃ ἐκεῖ ἐπάνω. Αὐτὸς εἶναι συνεισθιμένος νὰ μένῃ ἔξω τὴν νύκτα. Δὲν θὰ κρυώσῃ ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ· μόνον ἄς τὸν βάλωμεν εἰς τὸ σκαμνί.

Καὶ ὄντως ἀπέθηκον αὐτόν ἐπὶ τοῦ ἐδράνου, ὅπερ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐχρησίμευσεν ὡς κλίνη τῷ Ζανζὸτ.

— Ἐγὼ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, εἶπεν ὁ Βατρὲν· σεῖς, κύριε Πενσών ;

— Ὅχι, δὲν θὰ κοιμηθῶ. Θὰ ἀγρυπνήσω πλησίον του. Ἄν ἐγερθῇ θὰ τὸν παραφυλάξω.

— Λοιπὸν καὶ σπουδαῖον θὰ μάθεται ἀπὸ αὐτόν.

— Ἰσως.

Μετὰ πέντε λεπτά τὸ κατάστημα τοῦ Βατρὸν ἦν βεθυισμένον ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Πενσὼν — διότι ἦτο αὐτός — ἔμενεν ἡσυχος ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης ἀναμμένων μεθ' ὑπομονῆς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ Κρασσοκανάτας.

Οὗτος ὅμως δὲν ἐφάνετο ὅτι θὰ ἐξύπνα τόσον ταχέως.

Ἐκοιμάτο χωρὶς ποσῶς νὰ κινῆται.

Περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐν τούτοις, ἐκινήθη κάπως, εἴτε διότι ἡ νυκτερινὴ ὀρόσος κατέλαβεν αὐτόν, εἴτε διότι ἐστενοχωρεῖτο ἡ ἀναπνοή του ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἔκειτο. Ἐκίνησε τοὺς δακτύλους, ἀνύψωσε τὸν βραχίονα, ἔφερεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπανέπεσεν οὗτος. Ἡ πτώσις ἐκείνη τοῦ βραχίονος ἐκλόνισε τὸ σῶμα, ὃ δὲ κοιμώμενος κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τόσον δὲ ἀποτόμως ἔπεσεν, ὥστε ἐπλήγη κατὰ τὴν ρῖνα καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσε.

Ὁ Κρασσοκανάτας ἀφύπνισθη. Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν βραεὶα κεφαλὴ του ἦν κάπως ἐλαφροτέρα ἐκ τῆς τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ ἐκρέυσαντος αἵματος.

Τοῦτο ἔσωζεν αὐτὸν ἀπὸ ἀποπληξίας.

Ἐβράδυνεν ὅμως νὰ συνέλθῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Ἐῖχεν ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἔμενεν ἔτι πρηνής.

Βραδέως, λίαν βραδέως ἀνέκτασε τὴν αἰσθησιν.

Τέλος ἀνεκάθησε. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ὀλονέν.

— Ποῦ εἶμαι λοιπὸν; Εἶναι νύχτα βραδεία. Ποῦ εἶναι τὸ ὄργανόν μου;

Καὶ ἐξέτεινε περὶ ἑαυτὸν τὸν βραχίονα ἀναζητῶν αὐτό.

— Μπᾶ! τὸ ὄργανόν μου δὲν εἶναι ἐδῶ. Ποῦ εἶναι;...

Καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδράνου ἠγέρθη. Ἡ νύξ ἦν αἰθρία, καίτοι ἀσέληνος.

Ἡδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν Συνέντευξιν τῶν κυνηγῶν.

— Ἀ! εἶμαι εἰς τοῦ κύρ Ἀντώνη.

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Τὸ αἷμα ἔρρεε πάντοτε ἄφθονον ἐπὶ τοῦ μύστακος του καὶ τοῦ τραχήλου του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον.

— Αἱ! κύρ Ἀντώνη, ἐδῶ εἶσαι;

Οὐδεὶς ἀπήντησε.

Ψαύων διὰ τῶν χειρῶν τοὺς τοίχους, τὰς τραπέζας, τὰ καθίσματα ὁ Ζανζὸτ εὗρε τὴν κλίμακα· ἀνῆλθε μετὰ κόπου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐκεῖ εὗρε πυρεῖα καὶ ἀνῆψε κηρίον.

Ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον. Τὸ μάκτρον αὐτοῦ ἐγένετο ἐρυθρόν.

Ἐπλύθη δι' ἀφθόνου ὕδατος καὶ ἡ αἱμορραγία ἔπαυσεν.

Ἐξῆλθε σχεδὸν παρρυθός.

Κάτω ὁ Πενσὼν ἐκρύβη ὀπισθεν τραπέζης ἵνα διέλθῃ ὁ Κρασσοκανάτας χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτόν.

Δύο λόγους εἶχε πρὸς τοῦτο.

Πρῶτον, ἤθελε νὰ μάθῃ ποῦ διηυθύνετο

ὁ ἐπαίτης· δεύτερον, ἐφοβεῖτο μὴ ἐξεγείρῃ τὴν ὀργὴν του, διότι τὸν εἶχε μεθύσει.

Ὁ Ζανζὸτ ἐξῆλθε.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις τελείως νηφάλιος.

Αἱ ἰδέαι του δὲν ἦσαν ἐν τούτοις σαφεῖς· μία μόνη σκέψις ὑπερίσχυεν ἐν τῷ τεταραγμένῳ ἐγκεφάλῳ του: ὁ Δαγκέρ!

Διῆλθε πρὸ τῆς τραπέζης, ὀπισθεν τῆς ὀπίσκας ἐκρύπτετο ὁ Πενσὼν χωρὶς οὐδὲν νὰ ὑποπτεύσῃ.

Οὐδεμίαν ἄλλως τε εἶχε συλλάβει ὑπόνοιαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀλσατοῦ.

Ἐξελθὼν ἐν τῇ ἐξοχῇ μετὰ κόπου ἠνόησε ποῦ ἔδει νὰ διευθυνθῇ. Ἡ γῆ ἐστρέφετο περὶ ἑαυτόν, αἱ σκέψεις του ἦσαν ἀσαφεῖς, εἶχε δὲ κεφαλαλγίαν.

Προῦχώρησεν ἐν τούτοις καὶ ἀφίκετο εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκίας τοῦ Δαγκέρ.

Βαθυηδὸν ὁ νοῦς του ἐγένετο καθαρότερος.

— Τί κάμνω ἐδῶ, ἐψιθύρισε... τί θὰ μάθω;... ὁ κύριος Γεράρδος μοῦ εἶπε νὰ παρακολουθῶ τὸν Δαγκέρ ὅπου ὑπάγει. Τὸ ἀπόγευμα εἶδα τὸν Δαγκέρ ποῦ ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος Ἀλάτης... Βέβαια, κάποια ἀφορμὴ θὰ εἶχε διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ δάσος ἄρρωστος ὅπως εἶναι ἀκόμη. Αἱ λοιπὸν ὁ Δαγκέρ ἐβγήκε ἀπόψε, ἐνῶ ἐγὼ ἐμεθοῦσα μὲ αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον Ἀλσατόν, εἰς τὸ δάσος βέβαια θὰ ἐπῆγε. Ἄν δὲν ἐβγήκε εἰς τὸ δάσος θὰ ὑπαγῇ ἄμα ἐβγῇ. Πρέπει λοιπὸν ἐκεῖ νὰ παραμονεύω καὶ νὰ περιμείνω νὰ ἔλθῃ ὁ Δαγκέρ.

Καὶ ἐξεκίνησεν.

Ὅπισθεν του ἀρκετὰ μακρὰν ἵνα μὴ ἦ ὁρατός, ὁ Πενσὼν ἀκολούθει αὐτόν.

Ὁ Κρασσοκανάτας, νηφάλιος ἤδη, ἐπάλαψε κατὰ τοῦ ὕπνου βαρύνοντος τὰ βλέφαρά του.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ δάσος ἔμενεν ἐκεῖ εἰς τὸ ἄκρον.

Ἀνέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὄρθιος.

Ἀλλ' ἡ ἀκίνησις ἦν ἐπικίνδυνος δι' αὐτόν.

Ἡσθάνετο τὰς κνήμας του ἀδυνατούσας νὰ στηρίζωσιν αὐτόν.

— Πρέπει νὰ περιπατήσω, ἐψιθύρισε.

Καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος.

Μ' ὅλην τὴν ζάλην του ἐνόμισεν ὅτι ἐπανειλημένως ἤκουσεν ὀπισθεν του προστριβὴν κλάδων.

Ἔστη καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Πλὴν οὐδὲν ἤκουσε πλέον...

— Ἄν 'μποροῦσα νὰ ἔκαμνα ἓνα λουτρό, θὰ ἐξαγρυπνοῦσα.

» Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ἡ λίμνη, ἀλλὰ θὰ εἰμπαρῶ νὰ τὴν εὔρω; Ἐπειτα νυστάζω τόσον πολὺ ποῦ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ εἰμπαρῶ νὰ ὑπάγω ἕως ἐκεῖ».

Ἐπειράθη ἐν τούτοις.

Ἐβάδισεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὡς φάντασμα· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείοντο, ἦσθάνετο δὲ τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας.

— Δὲν εἴξω πλέον ποῦ εἶμαι, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἐποίησε βήματ' αἰνὰ.

Αἶφνης ἐκυλίσθη χαμαί.

— Δὲν εἰμπαρῶ πλέον! δὲν εἰμπαρῶ!

Καὶ πάρχυτα ἀπεκοιμήθη.

Εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ ἔπεσεν, ἦσαν θάμνοι

φθάνοντες εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ἢ πέντε μέτρων μέχρι τοῦ Ἑλίου τῶν Ἐλάφων.

Μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, ὁ Πενσὼν ἀκροποδητεὶ βαδίζων ἐπλησίασεν.

— Αἱ! εἶπε καθ' ἑαυτόν, γνωρίζω τὸ μέρος τοῦτο. Ἀλλὰ διὰ τὸ ὁ Κρασσοκανάτας ἦλθεν ἐδῶ;

Ἡ ἡὼς ὑπέφωσκε.

Τὰ πτηνὰ ἦδον ἐν τοῖς δένδροις.

Ἐρόγγαζεν.

— Ἀ! κοιμάται ἀκόμη... Θὰ τὸν παραφυλάξω.

Καὶ ἐποποθετήθη ἐκεῖ που ἐν τοῖς περίξ ἀφανῆς καὶ εἰς τὸν μάλλον ἐξησκημένον ὀφθαλμόν.

Ἡδύνατο δὲ κάλλιστα νὰ βλέπῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ ἐπαίτου, χωρὶς οὗτος νὰ ὑποπτευθῇ τὴν παρουσίαν του.

Ἦρχισεν ἤδη τελείως νὰ ἐξημερώνῃ.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὁ ἀνατέλων ἥλιος ἐδίε φῶς, ἀλλ' ἐν τῷ δάσει ἐπεκράτει ἔτι ἡμισκοτία.

Ὁ Ζανζὸτ ἐκοιμάτο ἔτι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Τέλος]

Τέλος ὁ Μαυρίκιος, εἰς ὃν ἡ μακρὰ αὐτῇ σιωπῇ ἐπροξένει μέγιστον κακὸν καὶ ὅστις ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν κόμησσαν ὑπόσχασιν τινα, ἀνέκραξε:

— Λοιπὸν, Ἐλένη, δὲν ὁμιλεῖς; εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ἐκείνη τὸν ἤκουσε, καὶ παρρυθὺς ἀπηλλάγη τῆς περιπτύξεώς του. Τὸ ὄνειρον εἶχε διαλυθῇ, ἡ θλιθεὶς πραγματικότης παρουσιάζετο ἐνώπιόν της.

— Ὅχι, ἀνέκραξε διὰ σταθερὰς φωνῆς, δὲν θὰ με ἀκολουθήσητε!

— Διὰ τί; εἶπεν ἐκεῖνος.

Προσεπάθησε νὰ εὗρῃ ἀπάντησιν, διότι ἠνῶει κάλλιστα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ δώσῃ τελευταῖον κτύπημα, μήπως καὶ πάλιν νεκρωθῇ· ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ πλέον ἡ ἱστορία αὐτῇ. Ἀφοῦ αἱ πρῶται δικαιολογίαι τῆς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ νικήσωσι τὸν Μαυρίκιον, ἔπρεπε νὰ εὗρῃ νέας τοιαύτας.

Αἶφνης συνέλαβεν ἰδέαν τινα. Κατὰ πρῶτον τὴν ἀπέκρουσε, μὴ συμβιβάζομένην μὲ τὴν ἀξιοπρέπειάν της καὶ πρὸ πάντων ἀντικειμένην εἰς τὸν σεβασμόν, ὃν ἔτρεφεν εἰς τὸν ἔρωτά της. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ εὗρῃ δι' ἐξοδὸν τινα. Σκεθεῖσα δὲ ἐπὶ μικρὸν εἶπεν εἰς τὸν Μαυρίκιον:

— Δὲν δύνασθε νὰ με ἀκολουθήσητε, διότι... δὲν ἐγκαταλείπουσι γυναῖκα ἀγαπῶσαν ὑμᾶς, ὅπως ἀκολουθήσωσιν ἑτέραν, ἥτις... δὲν σᾶς ἀγαπᾷ πλέον.

Ἐκεῖνος ἐνόμισεν ὅτι παρήκουσε.

— Τί εἶπες; τὴν ἠρώτησε.

— Εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν με ἀγαπᾶς λοιπὸν πλέον; εἶπε